

Arrest

nr. 234 549 van 27 maart 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep bij de Raad van State tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 189.163 van 23 december 2008.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 27 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2011 werd deze aanvraag geweigerd. De beslissing werd ingetrokken op 23 mei 2012 en vervangen door een nieuwe beslissing van dezelfde datum.

1.4. Op 30 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Op 13 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoeksters beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015.

1.7. Op 20 januari 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoekster diende op 21 mei 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 juni 2015 onontvankelijk verklaard en op 19 juni 2015 stelde de arts-adviseur een advies op. De aanvraag werd op 22 juni 2015 ongegrond verklaard.

1.9. Op 13 juli 2016 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd na advies van de arts-adviseur ongegrond verklaard op 16 oktober 2017. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in, dat werd verworpen bij arrest nr. 202 612 van 17 april 2018.

1.10. Op 25 juli 2018 diende verzoekster een vijfde medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13 augustus 2018. Tevens op 13 augustus 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoekster diende tegen deze beslissingen bij de Raad beroepen tot nietigverklaring in, die werden verworpen met de arresten nrs. 214 873 en 214 873 van 9 januari 2019.

1.11. Op 15 mei 2019 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 november 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2005 met een beslissing 'niet-ontvankelijk (weigeren van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België met uitzondering van de periodes waarin zij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van verschillende aanvragen op basis van artikel 9ter (met name van 21.05.2015 tot 22.06.2015 en van 13.07.2016 tot 16.10.2017).

De duur van de asielprocedure - namelijk zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op datum van 13.12.2005 een eerste aanvraag op basis van 9.3 indiende, die negatief werd afgesloten op 31.08.2007. Op 27.07.2009 en 15.12.2009 diende zij een aanvraag 9bis in die ongegrond werd afgesloten op 23.05.2012. Op 30.06.2011 diende zij haar eerste aanvraag op basis van artikel 9ter in, die onontvankelijk werd afgesloten op 05.10.2011. Haar tweede aanvraag 9ter d.d. 13.06.2012 werd afgesloten op 16.03.2016 met een onontvankelijke beslissing. Haar aanvragen 9bis, ingediend op 10.10.2012 en 20.01.2015 werden beiden onontvankelijk afgesloten en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.03.2013 en 24.04.2015. Op basis van haar aanvraag 9ter, ingediend op 21.05.2015, werd zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op 22.06.2015 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06.07.2015. Haar aanvraag 9ter ingediend op 13.07.2016 werd ongegrond afgesloten op 16.10.2017 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.10.2017. Haar laatste aanvraag 9ter, ingediend op 25.07.2018, werd onontvankelijk afgesloten op 13.08.2018 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.08.2018. De RW bevestigde deze laatste beslissing op 09.01.2019.

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ze wijst daarbij op haar verschillende aanvragen 9ter en verschillende voorgelegde medische attesten (met name, een medisch attest d.d. 25.04.2019 van Dr. M., een medisch attest d.d. 25.04.2019 van Dr. McColl, twee medische attesten d.d. 18.05.2018 van Dr. M. en een ziekenhuisfactuur d.d. 27.05.2015). Verzoekster haalt aan dat zij in grote onzekerheid leeft inzake huisvesting en het vervullen van haar basisbehoeften, terwijl zij getroffen is door een ernstige aandoening. Hierdoor zou haar situatie nog verergerd worden. De diagnose waarmee verzoekster te kampen heeft zou versterkt worden door eerder genomen beslissingen wat in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, dit zou een onmenselijke behandeling uitmaken. Betrokkene zou nood hebben aan mantelzorg, dat ze zowel mentaal als intellectueel niet capabel zou zijn om volledig zelfstandig te leven en dat er dus sprake is van een afhankelijkheid van haar omgeving. Tenslotte wijst betrokkene erop dat de vereiste toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in Kameroen ontbreekt. Hiervoor verwijst naar twee krantenartikelen van Le Monde d.d. 01.12.2017 en 20.09.2018.

Wat de medische problematiek van betrokkene betreft, merken we op dat deze problematiek reeds herhaaldelijk onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en niet weerhouden. Twee aanvragen 9ter werden ongegrond afgesloten en gingen bovendien telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien stellen we vast dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is te reizen. Haar medische problematiek verhindert een verwijdering van het grondgebied dan ook niet.

Wat betreft haar onzekere situatie die haar situatie nog zou verergeren, merken we op dat het persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om zich te nestelen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om haar uiterst precare verblijf in België voort te zetten.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg dienen we op te merken dat zij niet aantoonbaar dat zij momenteel in België officiële mantelzorg ontvangt. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene met iemand samenwoont, niettegenstaande haar zus (mevrouw N. A.

A.) in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om volledig zelfstandig te wonen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat zij thuis hulp ontvangt. Er blijkt enkel uit dat zij zou werken in een stadsmoestuin en deel zou nemen aan wekelijkse wandelingen en bijgestaan zou worden door haar kerkgemeenschap. Uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst (met name haar ouders, haar zoon, haar broer en een stiefzus). Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden haar niet kunnen ondersteunen. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen beroep kan doen op ondersteuning door een kerkgemeenschap. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM, dienen we op te merken dat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiertoe dient betrokkene haar beweringen te staven met degelijke objectieve bewijsstukken. De loutere bewering dat haar diagnose veroorzaakt werd door de beslissing van de Dienst Vreemdelingen waardoor deze in strijd zouden met artikel 3 EVRM en dus een onmenselijke behandeling zouden uitmaken is onvoldoende. Het gaat hier om een loutere appreciatie door betrokkene. Evenmin kan dit afgeleid worden uit de voorgelegde medische attesten. Een schending van artikel 3 EVRM blijkt dan ook niet.

Wat betreft de bewering dat de vereiste toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in Kameroen zou ontbreken, wat betrokkene staft door twee krantenartikelen, merken we op dat zowel de toegankelijkheid als beschikbaarheid tot tweemaal toe onderzocht werden door de bevoegde dienst 9ter en voldoende geacht werd. Het louter voorleggen van twee krantenartikelen is ruim onvoldoende om deze appreciatie te wijzigen. Een krantenartikel beschrijft een persoonlijke situatie maar toont niet aan dat betrokkene hierdoor zelf specifiek geraakt zal worden. Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en benadrukt dat een terugkeer naar Kameroen een ongerechtvaardigde inmenging zou vormen op haar privé-, gezins- en familielevens waarbij zij benadrukt dat steeds de aard en de intensiteit van de sociale relaties in aanmerking genomen moeten worden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat hoewel betrokkene een familielid heeft in België (haar zus N. A. A.) zie hiervan geen melding maakt in haar aanvraag 9bis en geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar zus. We kunnen dan ook niet spreken van banden tussen betrokkene en haar zus. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in haar land van herkomst, met name haar ouders, haar zoon, haar broer en minstens één stiefzus. Met betrekking tot hun sociale leven legt betrokkene slechts zeven getuigenverklaringen voor, waarvan slechts twee opgesteld werden door kennissen of vrienden, de andere getuigenverklaringen werden geschreven door de leidster van de vrouwengemeenschap binnen de kerk, door de hoofdpastoor van haar kerkgemeenschap, door haar lerares Nederlands, door een verpleegkundige die haar bijstaat en door de verantwoordelijk van het centrum voor gezondheidspromotie. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat aard en intensiteit van haar sociale relaties van die aard zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar Kameroen omdat haar leven zich in België zou afspelen en dat zij hier een beroep kan doen op steun van haar omgeving, wat niet het geval zou zijn in Kameroen. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf en die haar zouden kunnen ondersteunen in deze periode. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Kameroen, waar zij geboren en getogen is en waar zij nog verschillende familieleden heeft (haar ouders, haar zoon, haar broer, haar stiefzus). Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer haar bovendien zou verplichten om haar leven dat zij reeds langdurig in België heeft opgebouwd achter te laten, zowel op economisch als op sociaal vlak. Betrokkene toont dit echter niet aan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van economische banden en wat haar sociale banden betreft, betrokkene toont niet aan dat deze contacten, door gebruik van de vele moderne communicatiemiddelen, niet verder gezet kunnen worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele manier te beschouwen is als een bedreiging voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2005 onafgebroken in België zou verblijven, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat zij bijzonder geëngageerd zou zijn, dat zij via haar sociaal netwerk zou kunnen voorzien in al haar basisbehoeften, dat zij een belangrijk deel zou uitmaken van haar kerkgemeenschap, dat zij omschreven zou worden als een warm persoon die zich engageert voor anderen, dat zij een bijdrage zou leveren aan de maatschappij, dat zij een kans zou willen krijgen om haar intenties waar te maken, dat zij verder zouden wensen deel te nemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij taalvaardig zou, dat zij verschillende facturen van nutsbedrijven voorlegt evenals haar huurovereenkomst en enkele bewijzen van betaling van de huur, verschillende getuigenverklaringen, een attest van een korte opleiding basis maquillage, een vrijwilligerscontract d.d. 05.01.2018 en een attest van vrijwilligerswerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

1.12. Samen met deze bestreden beslissing werd aan verzoekster ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Deze beslissing wordt door haar aangevochten met het beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 241 250.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster haalt in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar medische situatie (verzoekster heeft te kampen met arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post traumatische stress stoornis). Sinds maart 2015 wordt zij hiervoor opgevolgd in het WGC Medikuregem (onder meer door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). In het centrum kan zij, naast de persoonlijke psychische opvolging, deelnemen aan groepsgesprekken, groepswerking en lokale projecten (zoals het project dat werkt rond het onderhouden van moestuinen en het vervaardigen van kleine voorwerpen) – zie onder meer stukken 12 t.e.m. 17 zoals gevoegd bij de aanvraag.

De medische situatie van verzoekster en de begeleiding en opvolging die zij verkrijgt werden ingeroepen als buitengewone omstandigheid (zie vanaf randnummer 9 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

4. In antwoord hierop stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat zij “nood heeft aan mantelzorg” omdat verzoekster “perfect in staat [is] om volledig zelfstandig te wonen”. Uit de stukken die werden voorgebracht zou volgens de gemachtigde enkel blijken “dat zij zou werken in een stadsmoestuin en deel zou nemen aan wekelijkse wandelingen en bijgestaan zou worden door haar kerkgemeenschap” (stuk 1, pagina 2). Hieruit blijkt dat de gemachtigde de ondersteuning die verzoekster verkrijgt (ten onrechte) minimaliseert. Er wordt ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met het belang van deze bijstand voor verzoekster, gelet op haar fysieke en psychische situatie.

Verzoekster wordt sinds maart 2015 opgevolgd in het WGC M. (onder meer door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster kampt met verschillende fysieke en psychische problemen: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. Verzoekster wordt hierom multidisciplinair opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum M. met het oog op de verbetering van haar symptomatologie en psychiatrische problematiek. De verscheidenheid aan initiatieven worden aan verzoekster aangeboden omwille van haar medische situatie (zoals onder meer vastgesteld door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster heeft derhalve, omwille van haar medische situatie, nood aan deze opvolging. Dit blijkt uit de talrijke stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door de verzoekende partij werd dit opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde gaat, na de vermelding dat de eerdere aanvragen of op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werden afgewezen, na of verzoekster nood heeft aan “mantelzorg”, in de zin dat zij deze zorgen “thuis” zou verkrijgen (“Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om volledig zelfstandig te wonen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat zij thuis hulp ontvangt”; stuk 1, pagina 2).

Verzoekster wordt evenwel multidisciplinair opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum M., waardoor verzoekster de nodige zorgen aldaar kan verkrijgen, hetgeen het belang ervan geenszins teniet doet omdat ze niet “thuis” worden verkregen.

Er wordt door de gemachtigde ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met het belang van deze bijstand voor verzoekster, gelet op haar fysieke en psychische situatie.

Deze zorgen zijn voor verzoekster van bijzonder belang, gelet op de gestelde diagnose (arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis). Omdat de zorgen echter niet “thuis” worden verkregen door verzoekster, minimaliseert de gemachtigde deze (multidisciplinaire) zorgen ten onrechte door te stellen dat: “Er blijkt enkel uit dat zij zou werken in een stadsmoestuin en deel zou nemen aan wekelijkse wandelingen en bijgestaan zou worden door haar kerkgemeenschap”. De verscheidenheid aan initiatieven worden aan verzoekster aangeboden omwille van haar medische situatie (zoals onder meer vastgesteld door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster heeft derhalve, omwille van haar medische situatie, nood aan deze opvolging (zoals onder meer blijkt uit stuk 16 en 17 bij de aanvraag: het verslag van Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Het belang hiervan blijkt dan ook uit de bijgebrachte stukken, waaruit blijkt dat verzoekster nood heeft aan de verdere opvolging hiervan.

Door de verzoekende partij werden deze elementen voorgebracht als buitengewone omstandigheid omdat het voor verzoekster zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om deze begeleiding en opvolging af te breken (voor een onbepaalde, doch langdurige periode) teneinde de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door het belang van de behandeling en begeleiding in het wijkgezondheidscentrum M. foutief te beoordelen.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Door de gemachtigde wordt, in navolging van het bovenstaande, vervolgens geoordeeld dat verzoekster niet zou aantonen dat haar familieleden of “een kerkgemeenschap” in Kameroen haar niet kunnen ondersteunen: “Uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst (met name haar ouders, haar zoon, haar broer en een stiefzus). Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden haar niet kunnen ondersteunen. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen beroep kan doen op ondersteuning door een kerkgemeenschap” (stuk 1, pagina 2).

De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de gemachtigde ten onrechte verwacht dat verzoekster een negatief bewijs zou leveren, met name dat haar familieleden of “een kerkgemeenschap” haar niet kunnen ondersteunen.

De gemachtigde neemt vervolgens ten onrechte de bijzondere lange afwezigheid van verzoekster uit Kameroen (verzoekster diende haar asielaanvraag in België in op 3 januari 2005) niet in overweging bij deze beoordeling. De bijzonder lange periode dat verzoekster in België woonachtig is, maakt het

aannemelijk dat verzoekster geen beroep meer kan doen op een sociaal of familiaal netwerk om haar op te vangen bij een terugkeer naar Kameroen. Bovendien wordt in het verslag van psychiater Dr. H. M. eveneens aangegeven dat verzoekster geen contact meer heeft met haar familie in Kameroen. Er wordt tevens vermeld dat haar ouders gescheiden zijn en dat haar vader haar gedwongen heeft om een relatie aan te gaan met een veel oudere man (zie stuk 17 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Ook hiermee wordt geen rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst tevens op de eigenheid van de opvolging en begeleiding die zij ondergaat in België, waaruit blijkt dat deze niet kunnen ingewisseld worden door “een kerkgemeenschap” of haar “familieleden” in Kameroen (waarvan de gemachtigde uitgaat).

Verzoekster wordt sinds maart 2015 opgevolgd in het WGC M. (onder meer door Dr. N. M. en psychiater Dr. H.M.). Verzoekster kampt met verschillende fysieke en psychische problemen: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. Verzoekster wordt hierom multidisciplinair opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum M. met het oog op de verbetering van haar symptomatologie en psychiatrische problematiek. De verscheidenheid aan initiatieven worden aan verzoekster aangeboden omwille van haar medische situatie (zoals onder meer vastgesteld door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster heeft derhalve, omwille van haar medische situatie, nood aan deze opvolging. Dit blijkt uit de talrijke stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door de verzoekende partij werd dit opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door de mogelijkheden die verzoekster heeft om ondersteuning te verkrijgen in Kameroen foutief te beoordelen.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Bij de beoordeling van het privéleven van verzoekster stelt de gemachtigde dat de opgebouwde relaties niet van die aard en intensiteit zouden zijn dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoekster betwist dit oordeel.

In haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, heeft verzoekster erop gewezen dat zij – ondanks haar fysieke en psychische problematiek – zich kan beroepen op hechte banden binnen, in hoofdzaak, haar kerkgemeenschap.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De gemachtigde oordeelt dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door, op basis van de voorliggende elementen, te stellen dat het opgebouwde privéleven van verzoekster niet zou worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoekster verliet Kameroen 15 jaar geleden. Zij keerde niet meer terug naar dit land, waarmee zij geen band meer heeft. Verzoekster verblijft sinds 2005 in België. Haar verblijf in Kameroen is hierdoor volledig op de achtergrond geraakt. De gemachtigde beoordeelt dit onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat het verblijf van 26 jaar in Kameroen “geenszins vergeleken” kan worden met de opgebouwde sociale relaties in België (waarbij de gemachtigde stelt dat deze inferieur zijn aan de relaties opgebouwd in Kameroen, doch van 15 jaar gelden). Het blijkt duidelijk dat haar verblijf in Kameroen volledig op de achtergrond is geraakt sinds haar definitief vertrek uit Kameroen in 2004, terwijl de gemachtigde anno 2019 nog steeds stelt dat de banden met Kameroen (met voorsprong) de belangrijkste zouden zijn. Verzoekster verwijst hiervoor onder meer naar de bijgebrachte getuigenverklaringen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hiermee miskent de gemachtigde (manifest) de situatie van verzoekster.

Verzoekster is bovendien bijzonder gehecht aan haar gemeenschap (haar kerkgemeenschap en wijkgezondheidscentrum M.) omwille van haar psychische problematiek. Verzoekster kampt met verschillende fysieke en psychische problemen: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. Verzoekster wordt hierom multidisciplinair opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum M. met het oog op de verbetering van haar symptomatologie en psychiatrische problematiek.

Ten onrechte wordt deze persoonlijke (en kwetsbare) persoonlijke situatie van verzoekster niet in overweging genomen bij de beoordeling naar de inmenging in de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

Ook indien de gemachtigde stelt dat verzoekster “slechts zeven getuigenverklaringen” voorbrenkt (stuk 1, pagina 2), wordt opnieuw de kwetsbare positie van verzoekster uit het oog verloren door de gemachtigde. Door Dr. M. wordt dit omschreven als: “Zij is steeds correct, beleefd en voorkomend in contact en doet er alles aan om zich staande te houden in deze heel erg moeilijke situatie” (zie stuk 16 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. Voor het wettelijk kader waarin de bestreden beslissing werd genomen, kan worden verwezen naar de uiteenzetting van verzoekster omtrent artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Verzoekster viseert de motivering in zoverre zij betrekking heeft op haar medische situatie, waarvoor zij sinds maart 2015 wordt opgevolgd in het WGC M., onder meer door Dr. N.M. en H.M. en die zij in haar aanvraag had ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

De desbetreffende motivering luidt als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ze wijst daarbij op haar verschillende aanvragen 9ter en verschillende voorgelegde medische attesten (met name, een medisch attest d.d. 25.04.2019 van Dr. M., een medisch attest d.d. 25.04.2019 van Dr. M., twee medische attesten d.d. 18.05.2018 van Dr. M. en een ziekenhuisfactuur d.d. 27.05.2015). Verzoekster haalt aan dat zij in grote onzekerheid leeft inzake huisvesting en het vervullen van haar basisbehoeften, terwijl zij getroffen is door een ernstige aandoening. Hierdoor zou haar situatie nog

verergerd worden. De diagnose waarmee verzoekster te kampen heeft zou versterkt worden door eerder genomen beslissingen wat in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, dit zou een onmenselijke behandeling uitmaken. Betrokkene zou nood hebben aan mantelzorg, dat ze zowel mentaal als intellectueel niet capabel zou zijn om volledig zelfstandig te leven en dat er dus sprake is van een afhankelijkheid van haar omgeving. Tenslotte wijst betrokkene erop dat de vereiste toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in Kameroen ontbreekt. Hiervoor verwijst naar twee krantenartikelen van Le Monde d.d. 01.12.2017 en 20.09.2018.

Wat de medische problematiek van betrokkene betreft, merken we op dat deze problematiek reeds herhaaldelijk onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en niet weerhouden. Twee aanvragen 9ter werden ongegrond afgesloten en gingen bovendien telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien stellen we vast dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is te reizen. Haar medische problematiek verhindert een verwijdering van het grondgebied dan ook niet.

Wat betreft haar onzekere situatie die haar situatie nog zou verergeren, merken we op dat het persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om zich te nestelen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om haar uiterst precare verblijf in België voort te zetten.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg dienen we op te merken dat zij niet aantoonbaar dat zij momenteel in België officiële mantelzorg ontvangt. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene met iemand samenwoont, niettegenstaande haar zus (mevrouw N. A. A.) in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om volledig zelfstandig te wonen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat zij thuis hulp ontvangt. Er blijkt enkel uit dat zij zou werken in een stadsmoestuin en deel zou nemen aan wekelijkse wandelingen en bijgestaan zou worden door haar kerkgemeenschap. Uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst (met name haar ouders, haar zoon, haar broer en een stiefzus). Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden haar niet kunnen ondersteunen. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen beroep kan doen op ondersteuning door een kerkgemeenschap. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vooreerst vast dat alle aspecten van verzoeksters medische problematiek, ten gevolge van de verschillende door haar ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, reeds herhaaldelijk werden beoordeeld. In de beoordelingen ten gronde werd vastgesteld dat de nodige zorgen aanwezig zijn in het land van herkomst. Zo gaf de ambtenaar-geneesheer op 10 oktober 2017 nog een medisch advies over verzoeksters vierde aanvraag. Daarin stelde hij :

“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de opvolging en behandeling bij een huisarts/generalist, psycholoog en thuisverpleging door een psychiatrische verpleegkundige beschikbaar is in Kameroen. De belangrijkste behandeling van een depressie en een PTSS bestaat uit het praten over de mogelijke traumatische ervaring(en), bij voorkeur met mensen die hetzelfde meegemaakt hebben. Daarom is PTSS en depressie beter te behandelen in het land van herkomst, waar de taalbarrière niet bestaat en waar het medische personeel ervaring heeft met de culturele en traumatiserende context waar het over gaat.

Specialistische opvolging en behandeling bij een endocrinoloog, cardioloog en psychiater is op ambulante en residentiële basis beschikbaar, evenals psychiatrische crisisopvang, groepstherapie en beschut wonen. [...]”.

Dit advies leidde tot de beslissing van 16 oktober 2017, waarbij verzoeksters vierde aanvraag ongegrond werd bevonden. Het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende bij de Raad werd, zoals reeds bij de uiteenzetting van de feiten gesteld, verworpen bij arrest nr. 202 612 van 17 april 2018. Haar vijfde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd terecht, zo blijkt uit punt 1.10, onontvankelijk bevonden omdat er geen nieuwe elementen werden aangevoerd in de aanvraag.

Verzoekster voelt zich, wat de thans bestreden beslissing betreft, vooreerst gegriefd door de vaststelling van de verwerende partij dat zij niet aantoonbaar dat zij officiële mantelzorg ontvangt en zij perfect in staat is om alleen te wonen en niet blijkt dat zij thuis hulp ontvangt.

Verzoekster betwist niet dat zij in staat is om alleen te wonen en thuis geen hulp ontvangt, maar zij wijst erop dat onvoldoende rekening werd gehouden met de bijstand die zij via het wijkgezondheidscentrum

ontvangt, alwaar haar een verscheidenheid aan initiatieven wordt aangeboden omwille van haar medische situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster werkt in een stadsmoestuin en deelneemt aan wekelijkse wandelingen, en zij wordt bijgestaan door haar kerkgemeenschap, maar heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst niet zou kunnen worden ondersteund door haar familieleden of een kerkgemeenschap.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken waarnaar verzoekster thans verwijst (de stukken 16 en 17 die bij de huidige aanvraag werden gevoegd) blijkt dat de activiteiten waarvan sprake erop gericht zijn om haar sociale integratie en haar behoren tot een groep te bevorderen, en zo ook haar symptomatologie en haar psychiatrische problematiek. In die zin blijkt het hiervoor geciteerde advies van de ambtenaar-geneesheer onverminderd tegemoet te komen aan deze bezorgdheid, nu er daarin niet alleen sprake is van de mogelijkheid tot psychiatrische opvolging, maar ook van groepstherapie, en zo nodig, beschut wonen.

In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om in eerste instantie te verwijzen naar de beoordelingen van de eerdere aanvragen die verzoekster indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien reeds was komen vast te staan dat er voor verzoekster in haar land van herkomst groepstherapie beschikbaar is, komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk zou zijn, of onzorgvuldig, om te stellen dat het niet aannemelijk is dat haar in het land van herkomst nog aanwezige familieleden en kerkgemeenschap haar niet bijkomend zou kunnen ondersteunen.

Verzoekster stelt ter zake dat van haar wordt verwacht dat zij een negatief bewijs levert en dat haar bijzonder lange afwezigheid uit het land van herkomst niet in rekening wordt genomen. Dit maakt dat zij geen beroep meer kan doen op een familiaal of sociaal netwerk om haar op te vangen bij een terugkeer. In het verslag van Dr. M. werd al aangegeven dat er geen contact meer is met de familie in Kameroen, en dat haar ouders gescheiden zijn en haar vader haar had gedwongen om een relatie aan te gaan met een veel oudere man. Dit alles werd niet in overweging genomen, zo stelt zij. Verder wijst zij op de eigenheid van de opvolging en begeleiding die zij in België krijgt, en die niet kan worden ingewisseld door "een kerkgemeenschap" of "haar familieleden".

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om er, zelfs nu verzoekster al verschillende jaren in België verblijft, van uit te gaan dat zij voor bijkomende ondersteuning zou kunnen terugvallen op haar familieleden of anderen. Zij laat, in deze tijden van multimediale communicatiemogelijkheden, na een minimum aan bewijs bij te brengen waaruit zou blijken dat zij, of haar in België verblijvende zus, in Kameroen geen contacten of banden meer zou hebben of kunnen hebben. Evenmin toont zij aan dat zij daartoe tevergeefs pogingen zou hebben ondernomen. Dat haar een onmogelijk bewijs zou worden gevraagd, zoals verzoekster laat gelden, kan dan ook niet worden bijgetreden. Ook indien zij geen contact meer zou wensen met haar vader, dan blijkt uit haar verklaringen dat haar ouders gescheiden zijn en dat er ook nog andere familieleden, zoals haar moeder en broer, zijn die in Kameroen wonen. Verzoekster maakt ook niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op een kerkgemeenschap ter plaatse.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat de opvolging en begeleiding die zij krijgt, omwille van de eigenheid ervan, niet inwisselbaar is, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij dat wel poneert doch op geen enkele wijze aantoonde, hetgeen des te meer klemmt gelet op de hierboven opgesomde beschikbare mogelijkheden van opvolging en begeleiding. Derhalve blijkt niet dat dit een argument is dat zou doen aannemen dat zij zich in de door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden bevindt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster dan ook niet aan dat zij de begeleiding en opvolging voor haar medische situatie zou moeten afbreken indien zij zich naar haar land van herkomst zou moeten begeven om haar aanvraag daar in te dienen. Begeleiding en opvolging, alsmede bijkomende ondersteuning in een familiaal of sociaal netwerk (via de kerkgemeenschap) zijn immers ter beschikking in het land van herkomst.

2.2.3. Verzoekster betwist verder de beoordeling van haar privéleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing heeft geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft in casu een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In het kader van de huidige onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. In casu wordt immers geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij dienaangaande vast dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt; dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen; dat hoewel betrokkene een zus heeft in België zij hiervan geen melding maakt in haar aanvraag 9*bis* zodat er niet kan worden gesproken van banden tussen betrokkene en haar zus; dat blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in haar land van herkomst, met name haar ouders, haar zoon, haar broer en minstens één stiefzus; dat met betrekking tot haar sociale leven zij zeven getuigenverklaringen voorlegt, waarvan slechts twee opgesteld werden door kennissen of vrienden, de andere getuigenverklaringen werden geschreven door de leidster van de vrouwengemeenschap binnen de kerk, door de hoofdpastoor van haar kerkgemeenschap, door haar lerares Nederlands, door een verpleegkundige die haar bijstaat en door de verantwoordelijke van het centrum voor gezondheids promotie; dat verzoekster aldus onvoldoende aantoont dat de aard en intensiteit van haar sociale relaties van die aard zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen; dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en enkel tot gevolg heeft dat de betrokkene tijdelijk het land moet verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten; dat een dergelijke tijdelijke scheiding met

het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ter ondersteuning van haar standpunt verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van het EHRM, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij heeft ook in overweging genomen dat verzoekster geboren en getogen is in Kameroen, waar zij ruim 26 jaar heeft verbleven en waar zij nog verschillende familieleden heeft zodat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst enerzijds, dat uit niets blijkt dat er sprake is van economische banden en dat, wat haar sociale banden betreft, verzoekster niet aantoonbaar dat deze, door gebruik van de vele moderne communicatiemiddelen, niet verder gezet kunnen worden, anderzijds. Opnieuw wordt benadrukt dat het gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied.

Hieruit blijkt al dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat haar persoonlijke, kwetsbare situatie niet in overweging zou zijn genomen bij de beoordeling van haar situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij erop had gewezen dat zij, ondanks haar fysieke en psychische problematiek, zich kan beroepen op hechte banden binnen, in hoofdzaak, haar kerkgemeenschap waaraan zij bijzonder is gehecht omwille van haar psychische problematiek, dat zij reeds sedert 2005 in België verblijft en dat haar verblijf in Kameroen daardoor volledig op de achtergrond is geraakt en ten onrechte wordt gesteld dat de banden met haar land van herkomst nog steeds de belangrijkste zouden zijn. Zij verwijst hiervoor naar de bijgebrachte getuigenverklaringen. Door erop te wijzen dat het gaat om “slechts zeven getuigenverklaringen” wordt haar kwetsbare positie uit het oog verloren, zo stelt verzoekster nog, en zij citeert uit het stuk 16 waarin Dr. M. stelt dat zij steeds correct, beleefd en voorkomend is en dat zij er alles aan doet om zich staande te houden ondanks de wel heel erg moeilijke situatie.

Daargelaten de vraag welke banden doorslaggevend zouden zijn -deze in het land van herkomst of deze in België- moet vooreerst worden benadrukt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een andere belangrijke afweging is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken vreemdeling zich ervan bewust diende te zijn van het feit dat de verdere ontwikkeling van zijn privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn omwille van zijn verblijfsstatus. Waar dit het geval is, zoals in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekster ervoor gekozen heeft om, ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden, zich te nestelen in illegaal verblijf. Verzoekster betwist dit niet en kan dit ook niet betwisten. Verder werd al vastgesteld dat zij de voor haar noodzakelijke medische hulp beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, en dat voor bijkomende ondersteuning groepstherapie voorhanden is. Uit de stukken blijkt dat de contacten die zij nu in België heeft er ook voornamelijk toe strekken om haar bijkomende ondersteuning te geven omwille van haar psychische situatie. Voorts werd hierboven ook reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor bijkomende ondersteuning niet zou kunnen terugvallen op haar familieleden of anderen en dat zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep zou kunnen doen op een kerkgemeenschap ter plaatse enerzijds, en dat zij contact kan houden met België door de hedendaagse communicatiemiddelen. Al deze elementen samengenomen, toont verzoekster niet aan dat zij niet, zoals de verwerende partij terecht stelt, *“voor korte tijd zou kunnen verblijven in [haar land van herkomst in] afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.”*

Verzoekster brengt dan ook geen elementen die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142) .

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt is.

2.2.4. Samenvattend is de Raad van oordeel dat verzoekster geen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aan de oppervlakte heeft gebracht. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS